

IVAN GALAMBICA

**TAKOVÝ
HODNÝ
CHLAPEČ**

Ivan GALAMBICA

TAKOVÝ HODNÝ
CHLAPEC

a dvě další (lehce tajemné)
povídky

MAMINKY CHODÍ JEN OBČAS

KAPITOLA PRVNÍ

Park u silnice. Deset laviček, asfaltová cesta zkracující vzdálenost z bodu A do bodu B.

Na jedné z laviček sedí Emil.

Sedí na lavičce v parku a dívá se na lidi. Za malý moment, za několik okamžiků, spáchá ten nejhrůznější a nejhorší zločin na světě. Zabije druhého člověka.

Podívá se do tašky. Plátěné Tesco tašky, kterou koupil za 69 korun v supermarketu. Vše je připraveno.

Vražda je ten nejtěžší zločin, co člověk může spáchat. Emil, starý dobrák a celý život poctivě žijící člověk, to ví. Mouše by neublížil.

V ten okamžik, v tu chvíli, kdy si uvědomil, že udělá to, co udělá, dostal jeho život náhle smysl. Jako by kolečka najednou správně zapadla do soukolí nějakého dosud nefunkčního hodinového strojku. CVAK! ozve se. A najednou vše běží, jak má.

Emil žil poctivě. Správně a dobře. A teď tady sedí, naprosto vyrovnaný, s pocitem míru, klidu a s klidným dechem, a přitom ví, že za pár okamžiků bude vrahem.

Ráno se pečlivě nasnídal. Obědvat asi nebude a večerět bude možná již v policejní cele. Nebo někde na útěku? Kdo ví? Možná v nemocnici? Fakt netuší.

Položí si ruku na tu tašku. Uklidňuje jej to. Slunce svítí. Koukne na mobil. Je 09:25.

Lehce se usmívá a je vnitřně srovnaný a spokojený. Včera mu bylo 44 roků. Číňané mají čtyřku jako symbol neštěstí. Jako u nás je číslo 13. A Emil má ve svém datu narození čtyřku hned čtyři. Narodil se 4. 4. ve 14 hodin a 4 minuty.

Zasní se. Vzpomíná.

Když Emilovi zemřela matka, bylo mu 14 roků. Neexistuje věk, ve kterém by bylo možno říci, že je vhodný pro to, aby vám zemřel rodič. Ovšem existují roky, kdy je to obzvláště špatně. A u Emila to bylo právě období dospívání.

Emil nebyl na mámě nijak významně citově závislý. Ovšem potíže jeho situace spočívala v tom, že jeho rodiče byli rozvedeni. Otec o svého syna nejevilo prázdný zájem.

Rozvedli se, když bylo chlapci šest roků. Otec, kterému velmi záleželo na tom, jak jej okolí vnímá, si ze své pozéřské povahy velmi dával pozor na to, aby v očích okolí vyšel z celého rozvodu jako vítěz.

Takže manželku u soudu obvinil z toho, že Emil není jeho, nakonec se vše nějak urovnalo, ale na Emilově křehké dětské duši ty

každovečerní předrozvodové hádky rodičů zanechaly hluboký šrám. Celoživotní.

Seděl skrčený na posteli ve svém pokoji a poslouchal odvedle proudy výčitek a hysterických slov pronášené ženským hlasem, drsného napadání a hrubého odmítání pronášeného mužským hlasem. Nakonec to skončilo vždy stejně. Padla facka na sále, ozval se pláč. Emilova matka schytala první ránu, pak další a pak už bylo ticho.

Emil seděl na posteli a mlčel. Kdysi, to mu byly tak čtyři roky, chodil mámu bránit. Teď už je starší, dospělejší. Je mu šest a ví, že mámu bránit nemá. Ona pláče, mlčí, sedí na zemi, pak se zvedne, něco směrem k tátovi utrousí a je hotovo. Odejde.

Emil po rozvodu „připadl“ matce.

Otec se nejprve snažil o nějaký kontakt. Ale vlastně to bylo jen proto, aby matku v synových očích očerňoval.

Otec měl brzy nový vztah. Nová svatba, další děti, Emil je ani nebral jako sourozence. Vlastně je ani neznal.

Rodiče se rozvedli, když mu bylo sedm. Otec si jej bral do jeho devíti a pak se přestal ozývat a vše bylo jaksi jasné.

Když bylo Emilovi 13, dostala máma rakovinu a za rok umřela.

Otec přišel na pohřeb a rovnou z pohřbu pak Emila odvedl k sobě domů.

Emil rázem přišel o všechno, co do té doby měl. Mámu, domov, zázemí, školu, prostě najednou změnil všechno.

„To víš, trest Boží!“ hlásil otec směrem ke své exmanželce, když komentoval její smrt. A dodával: „Každý dostane, co si zaslouží!“

Emil bydlel s otcem. A s jeho novou paní. Jmenovala se Mariola, byla to původem Polka a nebyla asi až tak špatná. Nebyla zlá. Byla jen vypočítavá. Z prvního manželství měla dceru a nyní, s Emilovým otcem, další. Takže dvě dcery a do toho přišel Emil.

Emilův otec měl peníze. Byl to všivý bastard, který by za pětikorunu prodal svoji babičku. Celý život každého nějakým způsobem obíral, včetně své exmanželky. Na každém vydělal.

Měl hezký vůz, kvalitní oblek a páchlo mu z úst. Jeho nová žena, přijala Emila vlažně.

Na jednu stranu cítila povinnost se postarat o sirotka, na druhou stranu on ohrožoval její majetkovou nezávislost. Ona počítala, že majetek případně po smrti Emilova otce jí, jejich děti a taky možná trochu dceři z prvního manželství. A najednou je tady nějaký 14 letý kluk, co kouká jak šelma z trní, a to se Mariole přirozeně nelíbilo.

Nemohla mu vynahradit maminkovskou péči. Ale ona se ani o to vynahrazení nesnažila. Vzala Emila na milost, jeho existenci, vařila mu, prala mu, zadávala mu úkoly domácích prací a respektovala jeho existenci. Jeho pouhou přítomnost. Ale pranic ji nezajímaly jeho sny, jeho přání, jeho život. Jeho trápení, či starosti. Nebo radosti.

Emilův otec využil situace, která nastala, a občas bral Emila s sebou. Mezi staré známé: „Nejdříve měla syna exmanželka, ale teď, když povyrostl, nakonec skončil u mě!“ říkal ve společnosti, aby to vypadalo, jako že Emil si uvědomil, kdo je tím DOBRÝM a kdo tím

ŠPATNÝM rodičem, a sám se rozhodl jít k otci. To, že je Emilova matka mrtvá, otec zamlčel.

Ale jinak ani otce Emil nijak nezajímal. Otec vyčítal Emilovi, že chodí jen na učiliště. Navíc na to nejpodradnější učiliště. Skladník! Jaká potupa!

To bylo tak. Emil, když mu bylo 12, měl podat přihlášku, kam po základní škole půjde. Tak se tenkrát, za socialismu, dělalo.

Emilova máma již měla počátky nemoci. Ale ještě nevěděla, že je to rakovina. Myslela jen, že je trochu unavená, že je to asi častější chřipka. A Emil byl na všechno sám. Napsal si, že chce být automobilovým závodníkem.

Vrátili mu přihlášku s tím, že taková práce NEEEXISTUJE. Našel si v brožůře všechny továrny, co tenkrát na území republiky byly, a uviděl jednu, co se jmenovala AZNP. Zkratka znamenala Automobilové Závody Národní Podnik.

„Hle! Závody! Automobilové!“ řekl si Emil a přihlásil se tam. Napsal, že z počátku nemusí závodit na Formuli 1, ale stačí mu Formule 3.

Po čase mu přišlo, že jej do podnikového učiliště berou!

Nebylo šťastnějšího chlapce na světě!

Pak mu přišel divný dopis:

„Budete přijat na obor SOUSTRŽNÍK/OBRÁBĚČ, internát zajištěn!“

Emil si teprve nyní pořádně zjistil, co vlastně znamená ta zkratka. A nestačil se divit.

Máma mu vysvětlila, že soustružník je krásná práce, internát je v Boleslavi, že to není konec světa, a Emil se zaradoval. Bude soustružník!

Dva dny na to, co odeslal přihlášku, maminka dostala rakovinu.

KAPITOLA DRUHÁ

Emilovi došlo, že je možné, že už svoji maminku zas tak moc neuvidí. Přihlášku tedy stáhl.

„No, ale někam musíš být přihlášený!“ říkala soudružka ředitelka a dodala: „Tady už nic nemáme! Zbyl tady jen skladník. To je pro ty, co jsou líní a nemají žádné cíle, nebo pro propadající. To bys chtěl?“

Máma mu doma ležela, těšila se, až ji vezmou na chemoterapii, a tak řekl: „Chtěl.“

„Raději budeš skladník, nežli soustružník?“ ptala se pro jistotu soudružka ředitelka, ale vlastně jí to bylo jedno. Práskla tam „berana“ PŘIJAT a hotovo.

„Tvoje máma neměla rozum. Byla to obyčejná cuchta a osud ji potrestal. Ale že ještě ona takhle ze záhrobí trestá tebe, to nechápu. Neměla tě ráda. Cuchta jedna. Měla tě dát na toho soustružníka!“ vyčítal často Emilovi otec a rodinné večere se pro Emila díky tomu stávaly okamžiky utrpení.

Máma zemřela. Nikdy, ani jednou, se nezvládla už Emila zeptat, na jakou školu se vlastně přihlásil. Měla dost starostí sama se sebou.

„Pán Bůh ví, koho trestá!“ říkal otec při večeri a povídá Emilovi: „Pamatuj si to. Všechny tvoje kroky pán Bůh vidí!“

Emil teď sedí na lavičce. V duchu si říká, že předmětem jeho ataku, který provede za okamžik, by možná měl být spíše jeho otec. Možná. Ale nebude. Kdepak.

Emil k němu necítí vůbec nic. Ani lásku, to rozhodně ne, ale ani nenávist. Nic. Jen lhostejnost. Ten člověk je mu ukradený.

Emil otevřel tašku. Opět zkontroloval obsah. Kdepak. Je tam všechno. Tibor nezklame.

Co by asi řekl Tibor, kdyby tady teď byl? Emil si to dovede představit: „Jdi do toho!“ A ještě by přidal několik jadrných nadávek. Slovo PIČO nebo PIČA používal Tibor tak často a v takových souvislostech, že to mohlo znamenat vlastně leccos. Věta bez toho slova jako by ani nepatřila k Tiborovi.

Tibor byl Emilův kamarád. Jediný kamarád. Vlastně on jej seznámil s Jitkou. Jitka – tlustoška. Tak se jí říkalo. Ona nebyla silná. Ona byla doslova tlustá. Měla 162 centimetrů a vážila přes metrák. Tak kolem 130 kilo. Ten, kdo jí neříkal Jitka – tlustoška, jí říkal Godzilla.

Jitka byla první Emilova sexuální zkušenost. Jemu bylo 17, jí 16. On byl panic, ona již nějaké zkušenosti měla. Měl strašnou touhu konečně TO vyzkoušet. A Jitka byla první „po ruce“.

Emil zamžoural do sluníčka. Jarní slunce. Ostré paprsky prostupovaly skrz zavřená víčka.

Nadechl se. Otevřel oči a rozhlížel se po okolí.

„JDU!“ řekl si v duchu. Zvedl se. Zůstal stát. Kolem prochází hlídka Městské Policie. Dvojice. Muž a žena.

Emil se v duchu usměje. Oni nevědí, oni nic nevědí. Teď, tady, jdou kolem člověka, co má v tašce smrtící nástroj. Za moment zabije. Zavraždí. Popraví. A oni jen jdou, povídají si, podívají se na Emila, a přitom se baví mezi sebou.

Mohli by na něj skočit. Spoutat jej a zabránit mu v jeho úmyslu. Ale proč by to dělali? Emil je občan, stále ještě řádný a bezúhonný, daně platící a nikdy netrestaný muž, co jen seděl na lavičce a právě vstal. Do hlavy mu nikdo nevidí. Ani ti dva Městští policisté.

„Dobrý den!“ pozdraví je Emil a oba odpoví. Najednou Emila něco napadne. Udělají mi alibi! Vnuknutí. Náhlý nápad. Nečekaný.

Emil počítá s tím, že jej chytí. Ale současně je plně odhodlaný udělat všechno proto, aby se tak nestalo. Všechno.

„Prosím vás, jak se dostanu na Karlovo náměstí?“ promluví na ně Emil, a přitom cestu moc dobře zná. Ale je to přesně na druhou stranu, nežli se chce nyní vydat.

„Na Karlák? No, to musíte...“ začíná vysvětlovat strážník a Emil říká: „Děkuji. Mám tam totiž zaparkovaný vůz!“

Snad až jej za moment budou honit, vzpomene si podle popisu hledané osoby, tento strážník, že se jej Emil před okamžikem ptal na cestu na Karlák a hlídky se tedy vydají tím směrem.

Ve skutečnosti měl Emil svůj vůz u stanice metra Dejvická.

Všechno měl dopodrobna nacvičené. Trasu prošel několikrát, nanečisto. Věděl, že od „akce“ bude mít 15 až 30 minut času k tomu, nežli někdo najde tělo a začne zmatkovat.

Bud' mě chytí, nebo nechytí, říkal si Emil.

Bylo mu to úplně jedno.

V jeho prospěch hraje dost karet. Nikoho by nenapadlo hledat vazbu mezi ním a obětí. To je hlavní karta. Pak taky promyšlenost plánu. A pak taky Emilova rozhodnost. A připravenost. A hlavně, Tiborova důmyslnost. Zbraň, kterou chce Emil použít, snad ještě nikdy nikdo k usmrcení takto nepoužil. Žádné otisky, žádná balistika, nic Emila nedostihne.

No, jo. Ale pak je tady něco, co Emilovi hraje v neprospěch. Tak za prvé, kamery. Jsou všude a jsou i v domě, kam právě kráčí. Za druhé, svědci. Dům může být plný náhodných svědků a nikomu jinému, nežli předem vyhládnuté oběti, rozhodně Emil ublížit nechce.

A za třetí je tady faktor X. Nečekané věci. Oběť nemusí být v místnosti sama. Může dojít k zápasu. Může mít u sebe nějakou zbraň. Prostě něco, co Emil nečeká. Něco, na co nelze připravit, nelze očekávat a musí se prostě vyřešit.

Emil jednou četl o jednom lupiči. Vše si naplánoval dokonale. Do posledního detailu. Dokonce koukal na televizní program, sledoval, kdy je u TV nejvíce lidí, a svůj lup realizoval v okamžiku, kdy lidé seděli před televizí a koukali na finále nějakého sportu. Všechno měl promyšlené. A pak, při loupeži, byl lupič nucen utíkat a rozvázala se mu tkanička. Musel se zastavit, zavázat ji, tím ztratil drahocenných 10 sekund, dohnali jej, chytili a zavřeli. Jen kvůli tkaničce.

Emil přešel ulici a stál před domem, který znal. Zazvonil mu telefon.

„Musím si jej zeslabit!“ říkal si Emil v duchu, ale teď jej zvedl. Jitka.

„Ahoj,“ řekla a Emil povídá: „No, nazdar.“

„Ty se zlobíš?“

„No, nevím. Zlobila by ses na mém místě?“

„Asi jo. Promiň. Ale i ty jsi na mě vyjížděl!“

„Víš co, Jitko. To je v pohodě,“ řekl Emil a Jitka povídá: „Ale není. Já se ti omlouvám. Byla jsem opilá. Emílku. Já do tebe nechtěla rýpat. To ten alkohol. Jak dlouho se známe. Dvacet roků? Tak mi to odpusť.“

„Známe se od mých 17 let. Je mi 44. Takže 27 let,“ upřesnil Emil a Jitka říká: „No, tak vidíš.“

„Já se na tebe nezlobím, Jitko.“

„Byl jsi dost vzteklý. Křičel jsi, že ji zabiješ. Přehnal jsem to, promiň,“

„Nepřehnal. Zabiju ji. Za chvíli. Jituško,“ řekl klidně Emil a na druhém konci bylo ticho. Pak se ozvalo: „Ty jsi něco pil?“

„Ne. Ani kapku,“ odpověděl popravdě Emil a dodal: „Víš přece, že skoro nepiju.“

„Víš co, Emile, přijď večer. Ke mně. Domů. Jsem sama. Jestli ti nevadí, že jsem tlustá,“ nabízí Jitka.

„Nejsi tlustá,“ lže Emil do telefonu a Jitka říká: „Ale jsem. Přijdeš?“

Emil přemýšlí. Nerad lže. Takže odpoví: „Ale jo. Pokud to vyjde, tak jo. Ale teď už musím končit. Mám nějakou práci. Tak ahoj,“ rozloučí se a zavěsí.

KAPITOLA TŘETÍ

Emilovi bylo šestnáct.

Zapadl do stereotypu a snažil se moc nevystřkovat hlavu. Měl svůj svět, ve kterém žil.

Otec mu říkal:

„Ta tvoje máma. Ta ti dala. Skladník! Kdo to kdy viděl? Dokončíš učňák a půjdeš na střední. To jsem ti zařídil. Bude z tebe normální člověk a ne skladník!“

Emil se zatím dal do kupy s Tiborem.

Tibor byl Rom. Spolužák, z učiliště.

Tibor vykrádal auta, možná i byty, ale Emilovi to bylo jedno.

Bloumali spolu častokrát cestou ze školy a rozmlouvali. Tibor měl o životě jasno: „Jednou udělám nějaký byt a tam najdu hromadu peněz a šperků. Prodám to a budu do smrti bohatý!“ říkal a prokládal to tím svým PIČO a Emil kýval hlavou.

Peníze jej netížily. Neměl valných nároků. Stýskalo se mu po mámě, ale ne proto, že by mu nějak moc zásadně chyběla, ale proto, že se mu nelíbilo žít u otce. Ale nikdo se jej na jeho názor prostě neptal.

Tibora vyhodili z učňáku a Emil se s ním přestal vídat. Zas takoví kamarádi nebyli.

Pak, jednoho dne, náhodou Tibora viděl sedět na lavičce v parku a kouřit. Zastavil se a za okamžik šla kolem tři děvčata. Tibor je znal, ale Emil ne. On vlastně neznal žádná děvčata.